

Kövér Lászlónak, a nemzeti önazonosság védelméről szóló politikai nyilatkozat előterjesztőjének nyitóbeszéde*

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház!

Az imént elhangzott politikai *Nyilatkozat* elfogadására a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumának három nyomós oka is volt, és előterjesztő képviselőtársaimmal együtt ugyanezen három okból javasoljuk mi is elfogadásra a tisztelt Háznak.

Ezen három ok a múltban, a jelenben és a jövőben rejlik.

A trianoni diktátum által a magyarságnak okozott tragédia ugyanis nemcsak nemzetközi szerződésekkel többször megpecsételt és lezárt történelmi múlt, hanem velünk együtt élő folyamatos jelen, ami nem kívánt esetben megisméltlődő jövővé is válhat.

Mindaddig, amíg a Kárpát-medencében élő külhoni magyarságnak keserves létküzdelmet kell vívnia azért, hogy megőrizhesse elődeitől örökbe kapott anyanyelvét, kultúráját és szülőföldjének otthonosságát, a trianoni döntés nem a történelemkönyvek egy lezárt fejezete, hanem a teljes magyar nemzetet érintő, velünk együtt élő, nyitott jelenbeli létkérdés.

A magyar jövő pedig csak akkor lehet biztonságos, ha minden jelen- és jövőbeli magyar nemzedék – gyermekeink, unokáink és az utánuk érkezők – a trianoni történetből is tanulva a saját szívükbe és eszükbe vésik, hogy mindig csak az lehet az övék, amit meg tudnak védeni! Aki – fel sem ismerve a veszélyt – tudatlanságból vagy – kényelmét óvva – restségből vagy – az áldozattól, erőfeszítéstől visszariadva – gyávaságból nem kész és nem képes megvédeni azt, ami a sajátja, az el fogja azt veszíteni! Az úgy járhat a jövőben, miként jártak elődeink a száz esztendővel ezelőtti múltban.

Tisztelt Ház!

Ami ezt a múltat illeti: száz esztendő távlatból ismerni véljük a legfontosabb tényeket, az események időrendjét és az okozati összefüggéseket, amelyek 1920-ban a történelmi Magyarország területe kétharmadának elvesztéséhez és a magyar nemzet minden tíz tagjából háromnak – azaz a nemzet harmadának – idegen hatalmak fennhatósága alá szorításához vezettek.

Mi, mai magyarok a múltat megváltoztatni nem tudjuk, csak annak legfájóbb következményein kísérlehetünk meg változtatni. Minderre azonban csak akkor van esélyünk, ha tanulunk a múltból.

Melyek azok a tanulságok, tisztelt Képviselőtársaim, amelyeket a trianoni diktátum kapcsán mindenképpen célszerű levonnunk a múltból? Engedjék meg, hogy az elfogadásra ajánlott politikai *Nyilatkozat* szellemében három ilyen tanulságot ajánljak a tisztelt Ház figyelmébe.

„A magyar nemzet nem létezik, csak magyar urak vannak.” A krónikások szerint többek között ezt mondta 1920-ban Franciaország képviselője a trianoni döntést előkészítő béketárgyalásokon, és ezzel azon legvérmesebb forgatókönyveket akarta megvalósulni segíteni, amelyek szerint az első világháborús győztesek Budapestet városállammá alakították volna, és a vesztes Magyarország teljes területét – tehát a megmaradt egyharmadnyi területünket is – úgy osztották volna szét a szomszédos országok között, ahogyan azt a kétharmadnyi résszel is tették.

Akit ki akarnak fosztani és fel akarnak számolni, annak először a pusztta létét kell kétségbe vonni, az önazonosságát kell szétzilálni. Ez a nemzettagadás indítéka és lényege, tisztelt Képviselőtársaim! Így volt egykor, és így van ez ma

is. A különbség csak annyi, hogy száz esztendővel ezelőtt csak a magyar nemzet létét vonták kétségbe a korabeli győztesek, napjainkban pedig azok, akik kellően erőseknek és örök győzteseknek képzelik magukat, Európa valamennyi nemzetének a létét kétségbe vonják!

Ezek az államhatárokon és földrészekon átívelő gazdasági és politikai érdekcsoportok mára a francia, a német, a román, a szlovák, a szerb vagy bármely más európai nemzet létjogosultságát is megkérdőjelezhetőnek gondolják. Azért teszük ezt, mert szükségük van Európa erőforrására, mert pénzügyileg végzetesen el akarják adósítani, gazdaságilag maguk alá akarják gyúrni, kulturálisan és technológiailag gyarmatosítani, politikailag pedig teljesen uralni akarják Európát, és mindezen törekvésükben az európai nemzetek és az őket védeni hivatott nemzeti államok pusztasága is akadályt jelent számukra.

Tehát az egyik tanulság, hogy a nemzetek önrendelkezésének eszméjét – gyakorlatilag születése pillanatában – közös sírba temették a magyarok ezeréves országával, és a síron kivirult a nemzettagadás mérgező virága, mely kipusztíthatatlan gyomként egyre agresszívebben borítja be földjeinket. A nemzetünket fenyegető veszély nem múlt el, sőt erősödik, de fenyegeti már a bennünket száz éve legyőzöket is, és nekünk a politikánkat ennek megfelelően kell alakítani.

A másik tanulság, tisztelt Képviselőtársaim, hogy mindig súlyos ára lehet, ha nem figyelünk kellőképpen arra, hogy mi zajlik körülöttünk a nagyvilágban, ha figyelmen kívül hagyjuk a geopolitikai látószöveget.

A magyar politikának – történeti okokból – a közjogias gondolkodásmód az erőssége, és nem a geopolitikai. Nem volt ez mindig így. Árpád-házi uralkodóinknak egyik erénye volt a földrajzi térben való gondolkodás képessége, a külvilági kitekintés, rálátás és megfelelő reagálás. Mohács után azonban ez a képességünk is beszűkült, olyannyira, hogy a XIX. század második felében már alig érzékelhető a magyar politikában.

A kiegyezéskori magyar politikai elit – ha keresett is – nem talált érvényes választ a XIX. század elején kialakult és öröknek tetsző, az európai hatalmak egyensúlyára épülő geopolitikai rend megborulására, s Magyarország biztonsági

érdekeit ahhoz a dualista monarchiához kötötte, amelynek fennmaradásához egyre kevesebb belső és külső érdek kötődött.

Mindennek következménye: hatszázezer halott magyar katona az első világháborúban, egymillió-kétszázezer leszerelt és szélnek eresztett magyar katona 1918 novemberében, és pár hét múlva a szélrózsa minden irányából érkező, öszszességében nem több mint kétszázezer idegen katona, akik 1918 karácsonyától kezdve 1920. június 4-ig szétmarcangolták a védtelen történelmi Magyarországot.

A politika felelőssége a legszigorúbb eredményfelelősség, tisztelt Képviselőtársaim. Nincs soha semmilyen kimentési lehetőség, mindig csak az eredmény számít. Minden mentő vagy magyarázó körülmény – az elvesztett háború, az azt megelőző évtizedes belső bomlasztás és külső ellenséges aknamunka, egyes haza- és nemzetáruló politikusok el nem évülő bűnei 1918 novemberében, a külföldről pénzelt bolsevik terrorcsapat tobzódása 1919 tavaszán, a művelt Nyugat politikusainak arroganciával vegyes kistílúsége és szúklátókörűsége – mindez rendkívül fontos és tanulságos, de a politika eredményfelelősségét illetően közömbös. Az eredmény: Trianon. Trianon pedig nemcsak a múltban esett történelmi igazságtalanság okozta fájdalom szinonimája, nemcsak a jelenben bennünk élő egyfajta kollektív lelkipurdalásé, hogy miként hagyhattuk, hogy ez megtörténjen velünk – hanem a jövőre vonatkozó parancs is: ez még egyszer nem történhet meg velünk!

Tisztelt Ház!

A harmadik trianoni tanulság szorosan összefügg az előzővel. A nemzetközi porondon magányosan, szövetségeseik nélkül nem lehet sokra jutni. Mi, magyarok, itt a Kárpát-medencében a germán és szláv néptömbök életterének, nagyhatalmak érdekszférájának ütközőpontjában ezer esztendeje hajlamosak vagyunk azt érezni, hogy egyedül vagyunk. Nem alaptalan ez a nyelvi és kulturális sajátosságainkból fakadó életérzés, de ne feledjük: az elmúlt száz esztendőben nemcsak mi voltunk egyedül, hanem néha a többi közép-európai nemzetre is rá-rátört az egyedüllét. 1920-ban a győztes nyugati hatalmak ugyan még

csak bennünket, magyarokat dobtak a történelem hentespultjára, hogy szétaraboljanak, ám 1938-ban lényegét tekintve ugyanezt tették Csehszlovákiával, aztán a balti államokkal és Lengyelországgal, majd a Nyugat 1947 után a térségben mindenkit koncként vetett oda Sztálinnak.

Trianonban a magyar államot életképtelenségre, a magyar nemzetet szétszakítottságra, Magyarországot pedig politikai egyedüllétre ítélték. A magyarság egy évszázadnyi áldozatos munkája életképessé tette a magyar államot, a nemzet határokon átívelő összetartozása pedig száz esztendő alatt erősebbnek bizonyult azon erőknél, amelyek azt fel akarták számolni.

Hosszú ideje – és különösképpen az elmúlt évszázadban – a Kárpát-medencében élő nemzetek viszonyában az volt a fő szabály, hogy ha valamelyik nemzet sírt, akkor szomszédai általában nevettek, és fordítva. Ha valakik győztek, akkor másoknak szükségképpen veszteseknek kellett lenniük.

Az idők jelei azt mutatják, tisztelt Képviselőtársaim, hogy a globalizmus előttünk álló időszakában mindez megváltozik! A Kárpát-medencében és tágabban, Közép- és Kelet-Európában a jövőben az együtt és egymás mellett élő nemzetek vagy együtt fognak nevetni, vagy együtt fognak sírni! Együtt leszünk nyertesek, vagy mindannyian vesztesnek bizonyulunk.

A térségben vagy egymással együttműködve őrizzük meg a nemzeti államainkat, nyelvünket és kultúránkat, vagy mindannyiunkat kiforgatnak mindezekből, és elidegenítenek a szülőföldünktől, államainkat birodalmi adószedő helytartósággá alacsonyítják, anyanyelvünket konyhanyelvvé silányítják, és saját nemzeti kultúránkat elfeledtetik velünk. Mindez ellen a térségünk országai eséllyel csak közösen, csak együttesen léphetnek fel.

Mi, magyarok, akik elveszítettük a huszadik századot, nem akarjuk elveszíteni a huszonegyediket. Azt sem akarjuk azonban, hogy a száz esztendővel ezelőtt nyertes szomszédaink elveszítsék. Nemcsak azért, mert lovagias nemzet vagyunk, hanem azért sem, mert nem áll érdekünkben.

Mi senkit nem akarunk becsapni Trianon ügyében. Legkevésbé önmagunkat. Trianon öröksége számunkra a huszonegyedik században is válto-

zatlanul nyitott létkérdés. Azért, mert számunkra ez az örökség ma kétmillió magyar nemzettársunk sorsáról, jövőjéről, szülőföldjén magyarként való megmaradásáról szól.

A két világháború között elődeink a nagyhatalmi döntőbíráskodás révén megvalósított területi revízióval próbálkoztak. Tudjuk, hogy nem jelentett megoldást.

A második világháború után, a kommunizmus négy évtizedében Trianon megoldásaként a hazai magyarságnak az önfeladást, a külhoni magyarságnak pedig a beolvadást írták fel receptre. A beteg a gyógykezelés ellenére életben maradt, de a baj sem tűnt el.

1990 után a térség országainak közös euroatlanti csatlakozása kínált esélyt a trianoni probléma meghaladására. Akik abban hittek, hogy az önmagára mint a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia térségére tekintő és a tagállamainak területén a nemzeti autonómia különféle modelljeit működtető Európai Unió segítséget nyújt majd a térség nemzeti problémáinak megoldásához, azok csalódnak voltak kénytelenek. Az elfogadásra ajánlott *Nyilatkozatban* a Kárpát-medencében élő kétmillió külhoni magyar megválasztott politikai képviselői pontosan megfogalmazták a jogsérelem és diszkrimináció azon válfajait, amelyeknek a magyar közösségek napjainkban is változatlanul áldozatai. Bár az Európai Unió automatikus megoldást nem ad, esélyt viszont igen, hogy immáron külső nagyhatalmi nyomás és fenyegetés nélkül, együtt próbálhassuk rendezni közös dolgainkat.

Egy évszázaddal Trianon után a mai napon elfogadásra ajánlott *Nyilatkozat* magyar részről arra tesz kísérletet, hogy új megoldást kezdeményezzünk, és arra, hogy mindehhez szövetségeseket találjunk.

Szövetségeseket találjunk elsősorban a szomszédos nemzetekben és államokban, illetve szövetségeseket találjunk Európa többi nemzetei és államai között.

A külhoni magyarság küzdelme nemzeti önazonosságához való jogáért ugyanis európai ügy, tisztelt Képviselőtársaim! Azért európai ügy, mert az előttünk álló időkben lényegét tekintve hasonló identitásküzdelem vár minden európai nemzetre, mint amelyet a külhoni magyarság vív száz esztendeje. Ez akkor is így van, ha Európá-

ban – különösen Európa nyugati részén – még sokan nincsenek ezzel tisztában. Egyre többen és többen ismerik fel azonban a nemzeteik előtt álló identitásküzdelmek tétjét.

A világhatalmi erőterben Európa – és benne az Európai Unió – stratégiai szuverenitását nem tudja megvalósítani csak a politikai, illetve gazdasági önrendelkezés vagy a katonai önvédelem eszközeivel.

Az eredményes európai önvédelemhez kell az identitás fundamentuma is. Az európai embereknek kell tudniuk, hogy voltaképpen mitől, miért és hogyan európaiak! Ilyen fundamentum pedig nincs, tartósan nem is építhető a két évezredes keresztény hitből fakadó normarendszer és a több évszázados nemzeti kultúrák mellőzésével.

Európa határai addig tartanak, ameddig a temetőkben kereszt van a sírhelyeken. Európa addig marad önmaga, amíg európai nemzeti közösségek lakják, és meghatározóan alakítják sorsát. Ha mindez megváltozik, Európa kisebbségbe szorul a saját területén.

Tisztelt Képviselőtársaim!

De milyen élet jut osztályrészül azoknak, akikről elvitatják a kollektív jogait, de közben kollektív büntetéssel sújtják őket; akiknek anyanyelvét az ördög nyelvének nevezik; akiknek megmásítják a nevét; akiket megbüntetnek saját jelképeik használata miatt; akiktől elvitatják a szabad akaratukból vallott nemzeti hovatartozásukat; akiknek történelmét elvitatják, történelmi emlékeit, temetőit lerombolják vagy elorozzák?

Milyen életük van azoknak, akiknek egykor a diktatúrákban pár hét alatt elrabolták egyéni és közösségi javait, ám az utóbbi harminc év demokráciáiban még a töredékét sem kapták vissza mindannak, amit elraboltak tőlük – akár az adott állam által meghozott törvény ellenére sem?

Milyen az az élet, ami azoknak jut, akik ellen mások folyamatosan uszíthatnak a történelemkönyvekben, akik ellen mások büntetlenül használhatják a gyűlöletbeszédet, akiket pusztán nemzeti hovatartozásuk okán potenciális ellenségnek, nemzetbiztonsági fenyegetésnek minősíthet a saját államuk bármely képviselője?

A külhoni magyar kisebbségi lét, tisztelt Képviselőtársaim, Európa közepén egy évszázada ilyen!

Makkai Sándor erdélyi református püspök 1937-ben *Nem lehet* című megrendítő vitairatában fogalmazta meg, hogy a kisebbségi sors nemcsak politikai, hanem erkölcsi lehetetlenség is. Szerinte „*minél inkább telik az idő, a politikai megoldás útjába annál több és új akadály fog gördülni*”. Mint írja: „*nem tudom elképzelni a kisebbségi létnek semmiféle emberhez méltó elrendezését, mert magát az úgynevezett kisebbségi kategóriát tartom emberhez méltatlannak és lelkileg lehetetlennek*”.

Ezen állításokra hasonlóan fajsúlyos választ a költő Reményik Sándor adott, amely *Lehet, mert kell* címmel vált ismertté. Állítása szerint az élet minden körülmény dacára nemcsak pusztá valóság, hanem megvalósítható minőség, nemcsak adottság, hanem feladat, amelyet vállalni kell.

Szász esztendeje külhoni nemzettársaink ezen lelki kettősség malomkövei között őrlődnek. A nehezen felmérhető anyagi veszteségeket, a megaláztatásokból származó felbecsülhetetlen lelki sérelmeket azért volt képes túlélni a külhoni magyarság, mert ugyan száz esztendeje minden napnyugtával kísérti a „*Nem lehet*” igazsága, ám közösségeinkben minden másnapi napkeltével erősebbnek bizonyul a „*Lehet, mert kell*” történelmi korparanca.

Mindezért engedjék meg, tisztelt Képviselőtársaim, hogy a mai napon, 2020. június 4-én, a magyar állam nevében legmélyebb hálánkat és legmagasabb elismerésünket fejezzem ki a Trianonban elszakított nemzeti közösségeinknek az évszázados helytállásukért, hűségükért a magyar nemzethez és a szülőföldjükhöz, nemkülönben azért is, hogy lojális és értékteremtő polgáiraivá váltak azon államoknak, amelyek fennhatósága alá kényszerítette őket a történelem!

Tisztelt Ház!

Az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkelye így fogalmaz: „*Az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak a Szerződések előtti egyenlőségét, valamint nemzeti identitását, amely elválaszthatatlan része azok alapvető politikai és alkotmányos berendezkedésének, ideértve a regionális és helyi önkormányzatokat is.*”

Ez az uniós alapdokumentum tehát használja a nemzeti identitás szóösszetételét, azt az Euró-

pai Unió és a tagállamai közötti viszonyban jogként elismeri és garantálja. Ám sem a hivatkozott szerződésben, sem pedig egyéb uniós jogforrásokban nem határozták meg eddig a nemzeti identitásnak a politikailag és jogilag is értelmezhető, életszerű és közérthető fogalmát.

A mai napon az Önök előtt fekvő, elfogadásra ajánlott *Nyilatkozat* ennek hiányát kísérli meg pótolni. Egy olyan meghatározási javaslatot fogalmaz meg, amely érdemi hozzájárulás lehet az Európa jövőjéről szóló, küszöbön lévő uniós eszmecseréhez.

Ha az Európai Unió szavatolja a tagállamok nemzeti identitását – miként ezt megteszi a hivatkozott szerződésben – akkor felmerül a kérdés: ki valójában a nemzeti identitás alanya, hordozója?

A mi magyar válaszuk erre a kérdésre a jogtudomány logikájával, a józan ésszel, az életszerűségi és a történelmi tapasztalatokkal is egyezik: a nemzeti identitás alanyai az adott állam területén meghatározott idő óta élő nemzeti közösségek, függetlenül attól, hogy számbeli többségben vagy számbeli kisebbségben élnek-e. Az állam mint szervezet, mint jogi és politikai szabályrendszer összessége a földrajzi területén élő nemzeti közösségek identitását jeleníti meg és képviseli.

A mi válaszuk az, hogy nemzeti identitása az embereknek, az állam polgárainak van, és ez az identitás mint tudatállapot és értékrend az anyanyelvükből, a kultúrájukból és a szülőföldjükből fakad. Ezen – a számbeli többségben vagy kisebbségben élő nemzeti közösségeket egyaránt jellemző – identitások védelmére hivatott a nemzeti állam.

Mindezek alapján a *Nyilatkozat* szerint – tisztelt Képviselőtársaim – a nemzeti önazonossághoz való jog azt biztosíthatja mindenki számára, hogy elődeik anyanyelvét, kultúráját és szülőföldjüknek otthonosságát szabadon megörökölhessék, és azt szabadon továbbadhassák utódaiknak.

Európában – és benne a Kárpát-medencében – nem az államhatárok megváltoztatásával kezelhetők a megoldatlan nemzeti kérdések, hanem az állampolitikák megváltoztatásával, a nemzeti önazonossághoz való jog elméleti és gyakorlati biztosításával.

A *Nyilatkozat* szerint a nemzeti önazonossághoz való jog az általános emberi méltóság védelmének egyik nélkülözhetetlen eszköze, amely nemcsak a Kárpát-medencében, hanem mindenhol erősítheti a békét, biztonságot és stabilitást.

A *Nyilatkozat* ezért fordul felhívásával nemcsak a szomszédos országok parlamentjeihez és kormányaihoz, hanem az Európai Unió, az Európa Tanács intézményeihez és az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez is, javaslatot téve arra, hogy a nemzeti önazonossághoz való jogot tegyünk közösen az egyetemes emberi jogok részévé. Ez az ügy egyidejűleg szolgálja a magyar nemzet, a szomszédos nemzetek és Európa jövőjét.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház!

Tisztelt Honfitársaink itthon, otthon és a nagyvilágban!

A magyarság ezeréves Kárpát-medencei történelméből száz nehéz esztendő van a hátunk mögött, és a magunk által alakítható jövő áll előttünk. A szétszakítottságban is megmaradni tudás teljesítményéből erőt merítve, az egymást követő nemzedékek erőfeszítéseit összeadva tegyünk együtt sikeressé a magyarok következő évszázadát!

Kívánjuk, hogy a világban, Európában és a Kárpát-medencében legyen béke, szabadság és egyetértés!

* Elhangzott az Országgyűlés 2020. június 4-i emlékülésén, a trianoni békediktátum 100. évfordulóján.